

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΟΥΣΙΚΩΝ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Ο περίφημος μουσικοσυνθέτης Λονζέτι, ο συνθέτης της «Λουζίας», όταν ήθελε να επιμενηθεί, συνήθιζε να κάνει μαζωνικούς περιπάτους. Όταν όμως ζήτησε μία επιμενησί, αυτή δεν του έρχόταν, ήταν ικανός να στέψει όμως ολόκληρες ανώνυμες στο δρόμο και να έχει τα μάτια του καρφωμένα απλάνη σ' ένα οποιοδήποτε αντίκειμενο. Στην ιδιοτροπία του αυτή όφριζεται και το άζωλοθο ανέκδοτο της ζωής του:

Κατά την άνοιξη του 1835, ένας Παρισινός έμπορος είχε αντίληψη ότι έναν άνθρωπο, ο οποίος επί οχτώ ημέρες στη σειρά δεν έκανε άλλη δουλειά παρά απόγευμα παρά να κάθεται μπρός στις βιτρίνες του καταστήματος επίμονα τα διάφορα είδη που ήταν εκτεθειμένα σ' αυτές.

Φοβούμενος στο τέλος μήπως έρροχέτο περί διαφωρίτου, ο έμπορος έπλησιασε τον άγνωστο και τον έρωήτησε :

—Μά τι ζητάτε τόσες ημέρες έδω, κύριε ;
—Ζητώ ένα φινάλε για την τρίτη πράξη της «Λουζίας του Λαμερμούζ», απάντησε ο άγνωστος, που δεν ήταν άλλος από το μεγαλοφυή συνθέτη.

Όταν ο Βολταίρος έμαθε πως ή χώρα του μεγάλο τραγικού ποιητού Κορνηλιό βρισκόταν σε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες, έσπευσε να την πάρη στον πύργο του, όπου την έφιλοξένησε σαν παιδί του. Όσοις δέ τον έρωτοούσαν σχετικά, έλεγε :

—Το καθήκον ενός στρατιώτου είναι να εξυπηρετή όπως μπορεί την χώρα του στρατιωτού του...

Κάποτε ο μέγας ζωγράφος Γιάττο ζωγράφιζε μία μεγάλη εικόνα που παριστάνε το Χριστό επί του Σταυρού. Για να κάνει περισσότερο ζωντανή την εικόνα του, είχε δώσει το μοντέλλο του είναι σ' ένα σταυρο.

Το μοντέλλο υπέφερε τρομερά στη στάση αυτή και το μοτέριό του άπεικονίζετο θανάσια κι' ολόζωντανα στο πρόσωπό του, μα ο Γιάττο δεν ήταν ενθαρσυνόμενος, γιατί η εικόνα του δεν είχε όλη την αγονία του Χριστού επί του Σταυρού.

Τότε ο ζωλάτεχνος, μη σκεπτόμενος τίποτε άλλο από το έργο του, άρπαξε ένα μαχαίρι και το βύθησε στα στήθη του μοντέλλου του ! Κι' αμέσως, μεθυσμένος από ζωλάτεχνικό ένθουσιασμό, πήρε τα πινέλλα του για σ' αποθανάτιση στον πίνακά του την εικόρα της οδύνης του θανάτου που είχε πάρει η μορφή του θιμάτος του !

Λίγες στιγμές πριν πεθάνη ο περίφημος Γάλλος συνθέτης Έκτορ Μπεριόζ, είπε :

—Έφτασε επί τέλους η στιγμή που θα γίνουν σ' όλον τον κόσμο γνωστά τα έργα μου !...

ζωοφρονίζων και ήθελε να κάθε θυσία να ξεπλήνη τη ντροπή...

Μέσα στη λαμία επικρατούσε σιωστή συναγερμός. Ο Δημάρχος έβραλλισε άρκετους πολιτές και βγήκε να συνδράμη τ' αποσπάσματα. Κά έξορισίωσαν όλοι λισσαυέλι, άκαρτητοι, από την πόλη, από τα χωριά...

Τα στρατιωτικά αποσπάσματα κατέφθασαν τους ληστές στη θέση Παλιόκαστρο, σε άποστασι μιάς ώρας προς βορράν της Λαμίας, μεταξύ Δαιτούς και Ταράσας, όπου και τους περιμάζωσαν. Οι ληστές άμέσως έταπεινούθησαν και άρχισε η συμπλοκή, από διακοσίον βηματόν άποστασι.

Ο εισαγγελέης και ο άναρχητής, στεκόμενοι όρθιοι, πλάη στους ληστές, εφώναζαν σ' αποσπάσματα :

—Μην προβοηθή ! Θα μάς σκοτώσουν !...

Ο Πατακιριτσόπουλος, έχοντας να προηγήτο το Ροζάκη, έπροβοήσε τους στρατιώτες με λόσσα. Ο άποσπασματάρχης Παπαδόπουλος άρχισε άσωνα να προκηλή το λήσταρχο με βοισιές, φωνάζοντάς του «να βγή μπροστά, να παλαίψουν σαν άντρες, στήθος με στήθος». Ο Παπαδόπουλος — που ήταν άληθινό παλληκάρι — είχε προηγήσει μπροστά από τους στρατιώτες του και όρθιος, άρτίμαχος, καλώσε το λήσταρχο σε μονομαχία έως θανάτου !

—Βρέ Πατακιριτσόπουλε ! του εφώναζε, βρέ τριποφράχτη, έβγα έξω βρέ ! Τι ζούβρεσαι ;

Και προβοήσε, ολόενα προχωρώντας, με σταθερό βήμα. Και είχε παράδοσο πως καμιά σφαίρα δεν έφριχσε το γενναίο άλλ' ανώλογο λοχία...

Ανάμεσα στους βρόντους της μάχης, άκούγονταν ή θροισιές των ληστών, αιχρές, άκατονόμαστες, και ή άελεπιστιζές έπιλήσιας των αιχμαλώτων :

—Άνδρες ! Παύσατε πόρ ! Θα μάς σκοτώσουν !...

Άλλά δεν άκουγε κανείς. Οι στρατιώτες ήσαν μεθυσμένοι από ένθουσιασμό...

Στο άκόλοθο φύλλο θα δημοσιεύουμε τη συνέχεια και το τέλος της φροβής αυτής τραγωδίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

‘Ο χωριάτης κι’ η πληγή του. «Στάσου να την δώ». Χρήρ μια φορά ! Πώς προήλθε ή παροιμία «καλό είν’ και το χαβιάρι». Το μωρό της Λαγκαδιανής. ‘Η... έκτιμησι τους στεύς παπάδες. ‘Ο Λαγκαδιανής πρωτομάστορας. «...Σώσον Κύριε τα ζώα !...» Τέσσερες γιατροί στο κατάγυι ! ‘Η γυναικία του άρρωστιάχρη.

Μία φορά ένας γέρος χωριάτης προσπαθούσε να κόρη ένα πεύκο. Άλλά, ενώ πριόνιζε τον κορμό, το δέντρο έπεσε και τον χτύπησε για καλά στο χέρι.

Το έδωσε πρόχειρα σ’ έναν πραγματικό γιατρό του χωριού και πήγε να ξεπλώη όσωτο να του περάση. Έκείνη τη στιγμή πήγαν κοντά του τα μικρά του έγγονα και τον ρωτήσαν :

—Παπού, σού πονεί το χέρι ;

—Νά το λίσω, παιδιά μου, να το ίδιο και θα σάς πώ, απάντησε ο άπαλιός χωριάτης, που νομίζε πως ήταν άνάγκη να ίδη την πληγή για να αισθανθή τον πόνο...

Μία γυναίκα στεκόταν κάποτε πλάι στον άντρα της, που είχε πεθάνει ξεφρνικά, και τον μοιρολόγιζε. Την ίδια μέρα έγινε νάνα γιορτή, κι’ οι άλλοι χωριανοί είχαν στήσει χορό λίγο πιο πέρα από το σπίτι της.

Σε μία στιγμή ή χήρα άκουσε τα τραγούδι των χορευτών να σταματάη και κατάλαβε πως θα ρωτήσοι ο χορός. Γόνιως λοιπόν προς τις άλλες γυναίκες και τους είπε :

—Κάποτε λαγιά τον άντρα μου για να πεταχτώ μια στιγμή να τους πιάσο το χορό και γυρίζω πάλι !...

‘Η ίδια, όταν σκαζόταν καμιά φορά, έλεγε :

—‘Αν λέω ψέματα, να βροντά τα μάτια του άντρός μου !...

Μία βραδιά κάποτε κοιτολόνηρος χωριάτης πήγε στο σπίτι ενός κοιτολάου του, ο οποίος τον ξεράτησε για να τον φιλοξενήση.

Όταν ήθελε ή ώρα του δείπνου, ή κοιτοκαρά τους άπέθισε στο τραπέζι φωνή, έληξές και χαβιάρι. Τότε ο ξεένος άρχισε στο χαβιάρι κι’ άρχισε να τροχί όλο άπ’ αυτό. Ο κοιτολάος του, βλέποντας την τονηριά του, του είπε :

—Φάε κι’ έληξές, κοιτολάε...

—Καλό είνε και το χαβιάρι, κοιτοκαρά μου ! άποκρίθηκε έκείνος κι’ έξακολούθησε τη δουλειά του.

Οι Λαγκαδιανοί, τον παλιό καιρό, δεν γινόντουσαν παρά μόνο χτίστες ή μολονάδες. Κάποτε μια γυναίκα άπ’ τα Λαγκαδία γέννησε άρρωστικό παιδί κι’ ή γειτονόσες πήγαν να της ενθουθούν, κατά τα συνήθισμένα, να γίνη καλός χτίστης ή καλός μολονάς.

—Άς χήση το παιδάκι μου, απάντησε ή λεχόνα κάτω άπ’ τα σεπάσματα, κι’ άς γίνη και... παπάς !...

Είπαμε πως οι παλιόι Λαγκαδιανοί ήσαν άλλοτε χτίστες και μάλαστα από τους πιο φημισμένους. Κάποτε μερικοί άπ’ αυτούς πήγαν να χτίσουν ένα σπίτι κι’ ο κοιτολάος, άπάντο στο θεμελίωμα έφερε έναν πετεινό για σράξιμο, καθώς συνήθιζον τότε.

Στην τελετή αυτή βρισκόταν φρνικά κι’ ο παπάς, ο οποίος, άφοδ διάβασε κάμποσες ενήξες, χήτησε το όνομα του πρωτομάστορα για να το μνημονεύση κι’ αυτό.

—Τί το θέλεις, παπούλη μου, τ’ όνομα ; του φώναζε ο πρωτομάστορας. Πές «σώσον, Κύριε, ζώ κι’ άνθρώπους» και φτάνει !...

Κατά το 1835, ο δήμαρχος Τριπολέως Ιωάννης Πετρινός, ένας από τους πιο φιλοσοφικούς άνδρας του τόπου, κάλεσε μια μέρα τους κατοίκους για να συσχεθούην άν πράξη να καλέσουν στην πόλη τους γιατρού.

Άπάντο στη συζήτηση πετάχτηκε ένας γέρος κι’ εφώναζε πως αυτός δεν εφραυόταν γιατρό, γιατί είχε... τέσσερες στο κατάγυι του !

‘Όταν δέ ερωτήθηκε να ξεγήρησι τα λόγια του, είπε πως έννοουσε τα τέσσερα βαγείνια με το κρασί που είχε στο ύπόγειο του σπιτιού του...

—Γυναίκα, αν πάθω τίποτα εγώ, έλεγε κάποτε ένας μαραζιάχης στη συζήτο του, να πάρης άντρα σου τον κοιτολάο.

—Αυτό έρω κι’ εγώ στο νού μου ! άποκρίθηκε έκείνη άπλοκά.

